

Άρης Θεοδωρίδης

Ένας πρωτοπόρος ναυπηγός

Το Βραβείο του Ελληνικού Ινστιτούτου Ναυτικής Τεχνολογίας για το 2014 απονεμήθηκε στο ναυπηγό Άρη Θεοδωρίδη. Πρωτεργάτης του σχεδιασμού πλοίων στην Ελλάδα, χάραξε το δρόμο της μεγάλης ναυπηγικής άνθησης που γνώρισε η χώρα από τη δεκατία του 1960. Ακολουθεί η ομιλία του βραβευθέντος ναυπηγού κ. Θεοδωρίδη στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Ναυτικό Όμιλο Ελλάδος

«**Ε**ίμαι εξαιρετική τιμή για μένα η απονομή του ετήσιου βραβείου ΕΛΙΝΤ και θέλω να ευχαριστήσω το δ.σ. του Ινστιτούτου και προσωπικά τον πρόεδρό του καθηγητή κ. Κωνσταντίνο Σπύρου. Η ερώτηση που μου κάνουν σχεδόν όλοι είναι: “Πως εσύ, Άρη, από τη Δράμα έγινες ναυπηγός;” Και απαντώ: Γεννήθηκα στη Δράμα το 1934. Όταν τελείωσα το εξατάξιο γυμνάσιο της πόλης, το 1952, αποφασίστηκε από την οικογένειά μου, κατόπιν δικής μου επιμονής, να πάω στην Ιταλία για να σπουδάσω μηχανολόγος. Τότε τα έξοδα της φοίτησης στην Ιταλία ήταν περίπου τα ίδια, όπως αν σπούδαζα στην Αθήνα. Ξεκινήσαμε τέσσερις φίλοι και συμμα-

θητές από τη Δράμα και, ταξιδεύοντας τρεις μέρες με το σιδηρόδρομο, το μουντζούρη, όπως λεγόταν τότε, μέσω Γιουγκοσλαβίας, φτάσαμε στην Πάντοβα. Μεγάλη πανεπιστημιούπολη, πολύ όμορφη μεσαιωνική πόλη, αλλά κλίμα τρομερά δύσκολο. Έβρεχε συνέχεια, κρύο, υγρασία. Αφήναμε τα παπούτσια μας το βράδυ κάτω από το κρεβάτι και το πρωί τα βρίσκαμε μουχλιασμένα.

Αποφασίσαμε και οι τέσσερις να κάνουμε μετεγγραφή στο πανεπιστήμιο της Νάπολης. Εκεί βρήκαμε ίδιο κλίμα με της Ελλάδας, ανθρώπους πολύ φιλικούς, φιλόξενους, πρόσχαρους. Δυστυχώς ή ευτυχώς, στο τρίτο έτος της φοίτησής μου έγινε από τον Μαρκεζίνη υποτίμηση της

δραχμής κατά 100% έναντι των ξένων νομισμάτων, και το δολάριο ανέβηκε από τις 15 δραχμές στις 30. Τότε τέθηκε το θέμα να γυρίσω πίσω στην Ελλάδα, λόγω οικονομικών δυσκολιών. Αντ’ αυτού, όμως, και χάρη στη φιλία μου με τον Νίκο Τομάζο, βρήκα μερική απασχόληση στο ελληνικό ναυτικό πρακτορείο της οικογένειας Τομάζου, όνομα συνυφασμένο απόλυτα με την ελληνική ναυτιλία. Η δουλειά μου ήταν να εξυπηρετώ τα πληρώματα των ελληνικών πλοίων που έρχονταν στη Νάπολη. Τους πήγαινα την αλληλογραφία, έπαιρνα τη δική τους και την έστελνα. Επίσης, τους πήγαινα σε γιατρούς, για ψώνια και άλλα τέτοια. Αυτό με βόλεψε πολύ, γιατί πηγαίοντας στα βαπόρια έτρωγα πολύ καλό ελληνικό βαπορίσιο φαγητό, ά-

φθονο και δωρεάν. Πολύ σημαντικό πράγμα για ένα φοιτητή του εξωτερικού με περιορισμένα οικονομικά μέσα.

Στη Νάπολη υπήρχαν και υπάρχουν μεγάλα επισκευαστικά ναυπηγεία (Baccini Napoletani) όπου έρχονταν πολλά ελληνικά βαπόρια για δεξαμενισμό, συντήρηση και επισκευές. Μια από τις μεγάλες ελληνικές εταιρείες που έφερνε βαπόρια συχνά ήταν η εταιρεία Καρρά, του λεγόμενου “Αμερικάνου” Καρρά, με το κόκκινο κάπα σε άσπρη καμινάδα, σε αντίθεση με την εταιρεία του “Εγγλέζου” Καρρά, με την μπλέ καμινάδα και το άσπρο κάπα, αυτού που έκανε το ξενοδοχείο Porto Carras. Τις επισκευές του Καρρά επέβλεπε και κατεύθυνε ένας εξαιρετικός Χιώτης ➤

